

ALEX FINLAY

NOČNÍ SMĚNA

Autor bestselleru

NEJVĚŠÍ
STRACH

NOČNÍ
SMĚNA

Copyright © 2023 by Alex Finlay

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan J. Škrob, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3966-0 (pdf)

NOČNÍ SMĚNA

Alex Finlay

přeložil Jan Škrob

VENDETA

Věnováno Trace

Svět zlomí každého a mnoho jich je pak
silných na místech, kde je zlomil.

– ERNEST HEMINGWAY: *Sbohem, armádo!*
překlad Josef Škvorecký a Lubomír Dorůžka

PROLOG

SILVESTR 1999

Čekalo se, že ta noc přinese katastrofu.

Letadla měla padat z nebe. Výtahy se zřítit k zemi. Světové trhy kolabovat.

Digitální apokalypsa.

Ve videopůjčovně Blockbuster v Lindenu ve státě New Jersey ale Y2K vypadalo jako docela obyčejný páteční večer. Steve tady dělal vedoucího už půl roku a ve srovnání s předešlou prací v Taco Bell to byl posun jako kráva. Oblečení mu v jednom kuse smrdělo osmahnutým masem a tukem a od jedenácti večer tam vždycky strašily partičky opilých výrostků, dokud je ve dvě ráno nevyhodil.

Tady se zavíralo přesně v deset. Zákazníci se chovali slušně. Dneska večer to byly hlavně páry, které sháněly nějakou romantickou komedii nebo horor.

Nikdo tady Steveovi neříkal kvůli akné „poďobanec“, nedělal si legraci z jeho uniformy ani nenechal po celé podlaze rozdupané enchirito. Asi tady pod sebou měl i lepší lidi. Na noční směnu chodily čtyři milé, i když trochu uličnické mladé holky. Třetačky a čtvrtáčky – stejně jako ti chuligáni v Taco Bell. A stejně jako Steve před pár lety, sakra. Jenže holky se k němu z nějakého důvodu chovaly, jako kdyby byl jejich trapný táta. Po pár měsících na směně s jejich skutečnými otci začínal soucítit.

„Můžu si dát pauzu?“ řekla Mandy, když strkala videokazetu do přístroje. Byla to nejotravnější část jejich práce, důkaz, že nálepky PROSÍM, PŘETOČTE KAZETU na obalech nikdo nečte.

Steve se zadíval na dlouhou frontu a novou holku Ellu vedle sebe, která za kasou působila trochu bezradně. „Za půl hodiny zavíráme,“ odpověděl vyčerpaně. „Nezvládneš počkat? Potřeboval bych tě na trojce.“

„Ale *Steevie*,“ řekla Mandy a přešla hlasem do šepotu. „Mám holčičí problémy.“

Steve si hlasitě povzdechl. Jestli mu na hodinách sexuální výchovy něco neuniklo, není možné mít *holčičí problémy* úplně každý víkend, ale co mohl dělat?

„Vezmu to za ni,“ řekla Katie, která právě přišla zvenku. Ve vlasech měla sněhové vločky a v náruči kupu videokazet ze sběrného boxu na parkovišti, kam je zákazníci vraceli. Z celé skupiny se chovala nejzodpovědněji – holka z katolické školy, která dodržovala pravidla. Ale ani s ní to neměl lehké. Sotva před hodinou všem holkám připomínal, aby na parkoviště nechodily samy. Vždycky ve dvou. Co na tom, do háje, bylo tak těžkého k pochopení?

„Ale pospěš si,“ řekl Steve Mandy. „Kde je vůbec Candy?“

Candy O'Shaughnessyová byla Mandyina parťačka, další pachatelka nejzávažnějších prohřešků ze zaměstnanecké příručky firmy Blockbuster. I když půjčovna neměla ani čtyři sta metrů čtverečních, Candy se vždycky nějak podařilo zmizet. Věčně mu odmlouvala a jednou do odpočinkové místnosti propašovala víno s džusem. Steve byl přesvědčený, že to musela být ona, kdo dal *Pátek třináctého* do obalu na *101 dalmatinů*. Ti rodiče ho tenkrát pěkně seřvali. Že prý jejich dítě bude potřebovat terapii.

Vítej v klubu.

„Myslím, že jsem ji viděla v dětském oddělení,“ řekla Mandy s potměšilým úsměvem a odšourala se do odpočinkové místnosti.

Steve zavrtěl hlavou a natáhl se přes pult, aby zákazníkovi podal malou igelitovou tašku plnou filmů.

Mandy ani Candy se už do zavíračky neukázaly. To nenechá jen tak. Rozhodně ne. Takhle to nejde.

Steve nařídil Elle, aby si vzala na starosti dveře a zamykala a odemykala, aby zákazníci mohli ven, ale nikdo už dovnitř. Říkal si, že to snad musí zvládnout. Katie dal za úkol spočítat tržbu. On si to půjde vyřídit s těmi dvěma. Pořád něco. Chtěl už prostě vypadnout a zastavit se u táty, aby spolu vypili pivo na oslavu, že přežili další rok, než stařeček usne. Pak možná urazí dalších pár piv u Corkyho, bude sledovat odpočítávání času do půlnoci v televizi za barem a počká si, jestli doopravdy přijde nějaký chaos kvůli té počítačové chybě, o které bez přestání melou v médiích. Žádná velkolepá „party like it’s 1999“ – tu písničku už v životě nechtěl slyšet –, ale pořád lepší než sedět o samotě ve svém debilním bytě.

Prošel mezi regály kazet a kolem nového oddělení DVD až do odpočinkové místnosti. Byla tam šílená zima.

„Hergot, holky,“ řekl spíš sám pro sebe, když si všiml, že jsou zadní dveře otevřené dokořán. Jestli venku kouří, přísahal bohu... Říkal jim snad milionkrát, že se kvůli bezpečnosti zadní dveře nemají otvírat. Steve by mohl mít u vedení velký problém, kdyby někdo –

Ztuhl. Na podlaze za stolem vyčnívaly dva páry nohou.

Steveovi projel strach celým tělem a hned nato ucítil, jak ho někdo chytil za vlasy a silou mu zaklonil hlavu. Následoval zvláštní chlad na krku.

Rázem ležel na podlaze a z krku se mu dralo ošklivé bublání. Sledoval, jak postava v odpočinkové místnosti zhasla. Připadalo mu to jako celá věčnost, než se rozrazily dveře a dovnitř pronikl přívál světla z videopůjčovny. Švitoření dívek okamžitě ustalo.

Steve chtěl vykřiknout, varovat je. Jeho tělo ale zachvátila křeč a celý svět potemněl.

To poslední, co slyšel, byly výkřiky.

PRVNÍ DEN

O PATNÁCT LET POZDĚJI

PRVNÍ KAPITOLA

ELLA

DUBEN 2015

Ella polyká xanax a čeká, až si obsluha přijde pro klíčky. Z řízení na Manhattanu je vždycky vystresovaná. Ty horečné shluky agresivních taxikářů, policejních aut s houkajícími sirénami a chodců, kteří člověka skoro vyzývají, aby do nich najel, když drze vbíhají do vozovky.

Co tady, kurva, dělá?

Naposledy si přece slíbila, že to je *naposledy*.

U okýnka se objeví mladík v uniformě poslíčka. Ella stáhne sklo. „Chcete se ubytovat?“ zeptá se poslíček. Je mu něco přes dvacet a zběžně ji přejeđe pohledem.

„Ne, jen tu mám schůzku se známým.“

Přikývne, jako by si ten eufemismus vychutnával. Jasně, *se známým*, takhle vystrojená.

Ella vystoupí z auta a strčí klukovi do ruky pětidolarovku. Všimne si, jak se na bankovku podíval bez známky nadšení.

Ať si trhne. Jako terapeutka vydělává třicet tisíc dolarů ročně. Není nějaký zkurvený byznysmen, který to napíše na firmu.

Z mramorového vestibulu hotelu Carlyle si to namíří přímo k baru. Navzdory všem lékařským doporučením – na Wellesley měla hodiny farmakologie – spolkne další modrou tabletku.

Když vejde do mahagonem obložené místnosti, cítí, jak na ni hosté upírají pohledy. Vybavení v okázalém aristokratickém stylu, Franz Liszt ve hřmotném podání šedovlasého pianisty, který se ze všech sil snaží zakrýt zkroušenost z úpadku své hudební kariéry.

Ella má co mluvit. Vydělá si sotva na půlku nájmu a jezdí do města, aby nenarazila na některého ze snoubencových přátel. Nebo na klienta ze své skomírající praxe. Myslí na šestnáctiletou Laylu, která u ní byla ráno na sezení. Zase se řeže. Nemusela nic vysvětlovat. Ella to chápe.

Rozhlédne se po baru a zachytí pohled muže v drahém obleku, se sklenicí skotské v ruce. Vždycky pijí skotskou. A rád o tom mluví. Speciální sudy, unikátní regiony a tak dále. Kromě žvanění o skotské se vyznačují ještě proužkem bledé kůže na levém prsténíčku. Ella si svůj zásunbní prstýnek ani nesundává. Chlápkům se skotskou je to ukradené.

Muž se na ni usměje.

To by šlo.

Ellu pokaždé překvapí, jak je to snadné. Když má tyhle černé šaty, nepotřebuje tinder.

A tak se jde představit dalšímu známému.

Za pár hodin jí zazvoní telefon. Leží v hotelovém pokoji, jediné světlo vychází zpod dveří. Vždycky si na těchhle výpravách nastavuje budík na pět ráno. Vyhne se tak trapným ranním rozhovorům.

Tohle ale není budík. Příchozí hovor. Vyprostí se zpod Rickovy chlupaté paže. Přemýšlí, jestli se tak jmenuje doopravdy. Vypadá jako Rick. Ačkoli i ona podle něj nejspíš vypadala jako Candy. Sladká, ale nezdravá. Jako její stará kamarádka, od které si vypůjčila jméno. Vždycky používá jejich jména. Candy, Mandy, Katie. Neví proč.

„Haló?“ zašeptá do telefonu. Potichu odcupitá do koupelny a sebere z podlahy svoje černé šaty. Mramor jí studí do chodidel.

„Ello, omlouvám se, že volám takhle pozdě. Tady Dale.“

„Pane Steadmane?“ Ani po těch letech mu nedokáže tykat. Před svými učiteli zůstanete navždycky dítětem. Nemluvila s ním

víc než rok, vlastně od té doby, co ji dnes už ředitel její bývalé střední pozval, aby si kvůli střelbě ve škole v jednom ze sousedních okresů promluvila se studenty. „Je všechno v pořádku?“ Cítí, jak se jí rozbušilo srdce. *Proč jí volá v tuhle hodinu? Podařilo se to? Mohli ho snad konečně chytit? Ne, dobré zprávy se nad ránem po telefonu obvykle nesdělují.*

„Stalo se něco hrozného. Víím, že chci hodně, ale mohla bys přijet do RWJ?“

Přijet do nemocnice? Ted’?

Než se stačí zeptat, pan Steadman dodá: „Došlo k... jedna moje studentka potřebuje tvoji pomoc.“

Chce protestovat. Nějak se vymluvit. Ale nemůže. Ne potom, co všechno pro ni pan Steadman udělal.

„Jasně, přijedu,“ řekne. „Jsem na návštěvě u známého ve městě. Dostanu se tam tak za hodinu.“

„Nerušil bych tě, kdybych si myslel, že by někdo jiný...“ Zlomí se mu hlas.

Elle se točí hlava. Je vyčerpaná a pořád přiočila. Zmatená. Vzchopí se. „Vysvětlíte mi, o co jde?“

Pan Steadman se dá znovu do řeči. „Došlo k napadení čtyř děvčat ve zmrzlinárně v Lindenu. Přežila to jenom jedna. Potřebuje někoho, kdo ji pochopí, kdo dokáže...“

„Hned vyrážím,“ přeruší ho Ella. Ví, že k tomu, aby té dívce mohla pomoci, má jedinečné předpoklady.

Ví, jaké je přežít jako jediná.

DRUHÁ KAPITOLA

Na parkoviště Univerzitní nemocnice Roberta Wooda Johnsona se snáší jarní mlha. Až na několik policejních aut je prázdné. U hlavního vchodu přechází sem a tam žena v županu a mluví do telefonu.

Ella pevně svírá volant, i když už zaparkovala, a dívá se na svoje bledé holé nohy. Uvažuje, že by ještě zajela domů převléknout se do něčeho profesionálnějšího. Ale pan Steadman zněl nebývale rozrušeně. Většinou zachová klid v každé situaci.

Podívá se na sebe do zpětného zrcátka, palcem si přejeje po rozmazaném očním stínu. Když vystupuje z auta, rozhodne se, že boty na podpatku na balení chlapů jsou přece jenom moc. Natáhne se po sportovní tašce a vyndá z ní tenisky.

Žena v županu stále přechází před vchodem. Ella vidí, jak si potajmu přiloží pěst k ústům, zhluboka se nadechne a pak vypustí oblak kouře z vaporizéru. Všichni máme svoje tajemství.

Recepční se na ni málem ani nepodívá. Slouží noční směny na pohotovosti, takže ji nejspíš jen tak něco nezaujme. Ella kdysi chodila s medikem, který ji zahrnoval příběhy z pohotovosti: o chlápku s barbínou vraženou do prdele, milovníkovi andělského prachu, který si na bad tripu snědl dva prsty, stavebním dělníkovi, který měl hluboko do mozku zapíchnutý hřebík, ale byl pořád při vědomí a mluvil. Terapeutka v sexy minišatech neměla šanci zařadit se mezi nejpodivnější úkazy.

Recepční něco řekne do telefonu a pak Elle pokyne, aby šla na ošetřovnu. Dveře nepříjemně zabzučí a Ella vejde do velké místnosti zalité jasným světlem. Zpoza modrých závěsů, které zakrývají lůžka, slyší pípání a nesrozumitelné hlasy. Pak si na druhém

konci ošetřovny všimne pana Steadmana, jak mluví se skupinkou bílých chlápků. Jde o tři policisty v uniformách a o přísně působícího muže s knírem a polokošilí zastrkanou do džín. Vypadá to, že s posledním z nich se pan Steadman o něčem dohaduje.

Ella na zlomek vteřiny pocítí nutkání utéct. Do hlavy se jí vkrádá vzpomínka, zástupy policistů, doktorů a sociálních pracovníků, kteří se jí pořád dokola ptají na to samé. *Viděla jsi ho? Pamatuješ si něco? Dotkl se tě?* Na okamžik se zadívá na podlahu, snaží se vzchopit, periferně zahlédne svoje holá stehna a najednou se ocitne zpátky na vyšetřovně, s nohama v podpěrách.

Ella po útoku na nic nereagovala. Ellini rodiče byli bezradní a neuspěl ani nemocniční psychologický tým. Škola vyslala pana Steadmana. Pro práci s traumatem neměl žádnou průpravu, pouze zastupoval výchovnou poradkyni na mateřské. Cool učitel. Mladý, pohledný. Takový, nad kterým se rozplývaly maminky. Zároveň byl schopný a rozumný, zkrátka člověk, kterého chcete mít na rozhodovací pozici. Zřejmě proto ho později jmenovali ředitelem školy.

Pan Steadman ji uvidí a zlehka zamává. Na přidušené výkřiky, které se ozývají z místnosti za závěsem poblíž hloučku mužů, nijak nereaguje. Z místnosti vyjde lékař se staženou tváří. Oznámi něco mužům a zavrtí přitom hlavou. Pan Steadman položí doktorovi ruku na rameno, aby mu dal najevo podporu, a pak přejde k Elle.

„Díky, že jsi přišla. Nechtěl jsem ti pokazit noc.“ Nic víc k tomu, co má na sobě, neřekne.

Vysvětlí jí situaci. Po půlnoci byly náctileté zaměstnankyně Dairy Creamery nalezeny zavražděné v zadní části zmrzlinárny. Matka dvou děvčat, sester, měla starost, když se nevrátily ze směny a neodpovídaly na esemesky. Matka je teď pod prášky.

„Někdo přežil?“ Odpověď už Ella zná. Proto je tady.

Pan Steadman přikývne. „Studentka z naší školy. Nepracovala tam. Myslíme si, že se tam jenom připletla jako zákaznice. Možná ho vyrušila.“

Pan Steadman nabere vzduch do plic. „Říkal jsem si, jestli bys s ní nepromluvila. Doktoři a policisti se zatím nikam nedostali. Ona – no, uvidíš sama. Volal mi okresní prokurátor, protože...“

Větu ani nemusí dokončovat, důvod je jasný: protože Elle po Blockbusteru dokázal pomoci.

„Ani se mnou ale nemluví a nechce se nechat prohlédnout od doktorů. Říkal jsem si, jestli bys to nezkusila, než se jí rozhodnou dát sedativa.“

„Nejsem si jistá, jestli...“

„Jsi naše nejlepší šance. O moc déle už je neudržím.“ Pan Steadman sklouzne pohledem k muži v polokošili a džínách – zřejmě jde o detektiva, který je určitě celý žhavý, aby dívku vyslechl. Na svobodě mu pobíhá vrah.

„Jak se jmenuje?“

„Jessica Duvallová, ale říká se jí Jesse.“

„Kde má rodiče? S nimi mluvit nechce?“

„Žije v pěstounské péči. Nevím ani proč. Je ve škole nová a moc informací nám nedávají.“

Mumlání v hloučku policistů najednou zesílí. Dívají se na Ellu. Zhluboka se nadechne a vejde do místnosti.

TŘETÍ KAPITOLA

KELLEROVÁ

Sarah Kellerová se natáhne pro telefon, který bzučí na nočním stolku. Tři esemesky v půl šesté ráno. Beztak už je hodinu vzhůru. Dva páry nožek v jejím bříše divoce kopou, asi kvůli tomu thajskému jídlu, co měla k večeři. Strávila těch šedesát minut tím, že poslouchala, jak Bob chrápe, a přitom se strachovala, jak to bude mít s prací a jak vyjdou s penězi, až se dvojčata narodí. Za pět let, co jsou s Bobem manželé, nezažila, že by měl kvůli něčemu takové starosti, aby nemohl spát. Její muž prostě nebyl ten typ.

Přečte si zprávy od šéfa.

Místní potřebují pomoc.

Okres Union.

To je neobvyklé. FBI se většinou do policejního vyšetřování na místní úrovni nezapojuje, pokud nejde o něco velkého – terorismus, únosy a tak podobně. Kromě toho Kellerová je jako agentka ještě poměrně nová.

Zabzučí další esemeska. Odkaz na zprávu v novinách. Když si pročítá pořád ještě dost neurčitý popis události, rozechvěje se jí hrud'. Masová vražda ve zmrzlinárně v Lindenu, tři mrtvé. Pravděpodobně jedna přeživší.

Rychle odepíše.

Jasně, mám vyrazit hned?

Následuje dlouhá prodleva, na displeji ubíhají tečky, zatímco píše. Zřejmě zformuloval podrážděnou odpověď – *samozřejmě že hned* – a pak ji smazal. Navzdory chladnému přístupu švýcarského bankéře je ale Stan Webb dobrý šéf.

Zatímco se snaží dostat svoje obří tělo v osmém měsíci těhotenství z postele, konečně přijde zpráva.

Jo.

Sam nikdy neplýtvá slovy. Zavolá mu z auta.

Po sprše – složitém procesu lezení do vany, aniž by se zřítila na podlahu – si Kellerová oblékne těhotenský kostýmek, jeden ze dvou, které jí ještě jsou. Z kuchyně ucítí vůni. Na babské pověry o těhotenství moc nedá, ale smysly jí opravdu zesílily.

Bob už vstal a myje ve dřezu pánev. Na malém kuchyňském stole je nachystaný bagel s míchanými vajíčky a grilovanými rajčaty. Celý měsíc jí připravuje jídlo podle internetové stránky s recepty pro těhotné.

„Nemusel jsi vstávat,“ řekne Kellerová.

„Když Clarice Starlingové přijde v pět ráno esemeska, vím, že se musím pustit do vaření, jinak moje dětátka dostanou do bříšek leda tak proteinovou tyčinku.“ Odsune židli, aby se mohla posadit.

„Musím běžet. Stan potřebuje, abych...“

„Nepřipadá v úvahu. Až bude Stan nosit dvojčata, bude mít právo tě popohánět.“ Bob si sedne naproti ní. Má kruhy pod očima a vypadá vyčerpaně.

„V kolik ses dostal domů?“ zeptá se ho. Dělá zvukaře v nahrávacím studiu, takže jeho pracovní doba se řídí rozmary hudebníků.

„Asi ve tři,“ řekne. „Divoká dechovka,“ dodá, jako by to pozdní příchod nějak vysvětlovalo. Kellerová neví, jestli si dělá legraci. Občas to nedokáže rozpoznat.

„Neměl jsi vstávat, zvládnou si...“

„Málem bych zapomněl, něco jsem ti nachystal.“ Vyskočí ze židle a popadne termosku na lince.

„Prosím tě, že to není to těhotenské smoothie, jak o něm pořád vykládáš?“

Bob zvedne obočí.

Když Kellerová dojí bagel, pomůže jí ze židle.

„Jsem jenom těhotná, ne nemohoucí.“

Bob neodpoví. Klekne si, aby měl obličej na úrovni jejího břicha. Když Kellerová shlédne dolů na jeho pleš – kopuli obklopenou chomáčky vlasů, která působí ironicky, aniž by to tak zamýšlel –, ucítí po celém těle záplavu tepla.

„Dávejte na mámu pozor, koblížci,“ řekne Bob jejímu břichu.

Kellerová ve službě zatím nikdy nemusela použít zbraň, ale její manžel se tváří, jako by lovila sériové vrahy.

Což ji zrovna dneska možná čeká.

ČTVRTÁ KAPITOLA

ELLA

Jesse Divallová sedí v rohu na podlaze, s rukama kolem kolen a skloněnou hlavou.

Místnost doslova září čistotou, hygienický papír na vyšetřovacím lůžku je zmačkaný a potrhaný.

Dívka ani nevzhlédne a řekne: „Už jsem těm *dementům* říkála, že žádné vyšetření nepotřebuju. Můžete mě, kurva, nechat na pokoji?“

Nekřičí. Zní spíš unaveně. Věcně.

„Nikdo se tě nebude dotýkat bez tvého souhlasu.“

Jesse zvedne hlavu. Má hezký obličej, velké oči ve tvaru mandlí. Zvědavý výraz. „Kdo jste?“

„Jmenuju se Ella, jsem terapeutka.“

Zdá se, že to Jesse pobavilo. „A kde terapeutujete – ve strip klubu?“

Humor, byť i černý, je dobré znamení. Ella instinktivně vycítí, že dívka, kterou má před sebou, je silná. Na popíchnutí nereaguje a řekne: „Vím, že by sis teď ze všeho nejvíc přála, aby tě všichni přestali otravovat, že chceš prostě domů, lehnout si do své postele.“

„Domů.“ Jesse to vysloví posměšným tónem.

Ella si uvědomí, že udělala první chybu. Pan Steadman jí říkal, že Jesse žije v pěstounské péči.

„Jde o to,“ pokračuje Ella, „že ten člověk, který ublížil tobě a tvým kamarádkám, je pořád na svobodě. Musíme zajistit, aby už nikomu jinému neublížil. Třeba jsi viděla něco, co by mohlo policii pomoci...“

Jesse něco zamumlá, hlavu už má zase opřenou o kolena.

„Co jsi říkala?“

Mlčí.

„Vím, že je to těžké a...“

Jesse prudce zvedne hlavu. „Jak byste o tom *vy* mohla vědět? Protože jste o tom četla v nějakých knížkách? Nebo protože si s ženskými v domácnosti povídáte o jejich pocitech? Nebo s děcký boháčů o tom, jak se bojí, že se nedostanou na dost dobrou vysokou? Podívejte, už jsem tady mluvila s milionem lidí a jediný rozdíl mezi vámi je v tom, že oni nepřišli nastojení jako štetky.“

„Já to ale doopravdy vím, Jesse. Vážně.“

Ella začne vyprávět. O tom, jak na silvestr 1999 přišla do dopočíkové místnosti. O drtivé ráně do hlavy, kterou dostala. O tom, že si nepamatuje nic kromě toho, že když přišla k sobě, vyběhla ven, kde ji našli v kaluži krve ve sněhu. Snaží se mluvit věcně, ale cítí, jak se jí oči zalévají slzami. Vynechá to, jak se probrala se skoro úplně useknutou hlavou Katie na klíně, jako by se k ní její kamarádka chtěla doplazit pro pomoc a potom umřela. Vynechá i opakující se noční můru, v níž se nad ní skláněla postava vraha, vrážela do ní nůž a přitom šeptala: *Dobrou noc, krásko*.

„Nebyly to moje kamarádky,“ řekne Jesse, když Ella domluví. „Skoro jsem je neznala.“ Vůbec poprvé se jí zlomí hlas.

„Šla jsi na zmrzlinu?“

Zavrtí hlavou. „Jenom jsem si potřebovala dojít na záchod. Když jsem vyšla –“

„Viděla jsi, kdo...“

„Ne. Uhodil mě. Jako by mě praštil baseballovou pálkou a pak už mám všechno v mlze.“

Ella se snaží nedat na sobě nic znát. Je to tak povědomé, tak strašlivé a... *Přestaň*. „Když jsi do zmrzlinárny přišla, byli tam ještě nějakí zákazníci?“

„Ne. Zrovna zavíraly.“

Ella spolkne knedlík v krku. „Všimla sis někoho před zmrzlí-
nárnou nebo čehokoli podezřelého?“

Jesse znovu zavrtí hlavou.

„Dotýkal se tě?“ Ella ze sebe nedokáže vypravít víc. Sevře ruce
za zády, aby nebylo vidět, jak se chvěje.

„Ne,“ odpoví Jesse snad až moc přesvědčeně.

„Byla jsi v bezvědomí. Víš to jistě? Protože...“

„Od čtrnácti žiju po skupinových domovech. Vím, jaké to je,
když se vás někdo snaží dotýkat ve spánku.“

Ella přikývne, znovu polkne.

Do 6:30 Jesse odsouhlasí, že poskytne svoje oblečení policii,
kvůli analýze DNA i místa činu. Taky slíbí, že si promluví s doktor-
kou – jediné se ženou. Zůstane na pozorování kvůli otřesu mozku.

„Ještě se na tebe přijdu podívat,“ podotkne Ella.

Jesse přikývne.

Ellu napadne, jestli by ji neměla obejmout. Vzít ji za ruku. Ale
rozhodne se, že to neudělá. Jesse Duvallová není tak křehká jako
kdysi ona. Utrpěla šok, trauma, ale instinkt Elle napovídal správně:
je to silná holka. Ella se za sebe kvůli tomu zastydí.

Když dojde ke dveřím, Jesse to řekne.

„Jednu věc si pamatuju.“

„A jakou?“

„Neviděla jsem ho, ale matně si vybavuju, jak se nade mnou
sklání a šeptá mi do ucha.“

Ella cítí, jak se jí obličej zalévá horkem, a celý svět se s ní
zhoupne.

„Řekl: *Dobrou noc, kráska.*“

PÁTÁ KAPITOLA

CHRIS

Chris si prohlíží chláпка, který sedí naproti němu ve špinavé konferenční místnosti věznice okresu Union. Má zuby jako nějaký skřet a škrábe si strupy na bledých pažích. U klientů, které má Chris na starosti jako veřejný obhájce, nic neobvyklého.

Většina jich tu sedí kvůli drogám. Především mu jich je líto. Těžké to mají zejména děti z chudších rodin, dostává se jich sem zdaleka nejvíc. Viděl už ale i dost mladých královen krásy z lepších vrstev, které se proměnily v proplešatělé zrůdy s obličejí posetými vředy. Vysokoškolských studentů, kteří přepadli lékárnou, aby dostali dávku. Zoufalých a zmatených rodin. *Mezi takové lidi my přece nepatříme.* To ale nemůžete vědět, dokud si poprvé nešlehnete perník. Nebo nezažijete euforii po práscích proti bolesti z máminy lékárníčky.

Rodiny většinou ze všeho viní dealery. Chris ale ví, že pravda je trochu jiná. Za to, že vaše teta musí chodit k anonymním alkoholikům, taky nemůže prodavač v obchodě s kořalkou. Jeho vlastní bratr kdysi chvilku dealoval, a ne proto, že by byl špatný člověk – jednoduše potřebovali peníze na jídlo.

„Když odsouhlasíte, že půjdete na léčení,“ řekne Chris klientovi, „možná se mi podaří vás z toho dostat.“

Ten génius se pokoušel v zastavárně udat kabelku Louis Vuitton, ze které ani nevynadal občanku okradené. Majitel té zastavárny sice není žádný poctivec, ale i na něj to bylo příliš.

„A kde na to jako mám vzít?“

„Můžu se vás pokusit dostat na program hrazený státem.“

Klient se zamyslí. Je to volba mezi životem bez jediné dávky a pravděpodobně spíš krátkým pobytem ve vězení, kde se drogy shánějí snáz než toaletní papír.

„Chci opravdového advokáta. Žádného veřejného *fušera*.“

Chris už tohle neuráží. Mezi lidmi panuje běžná představa, že právník, který je tak hloupý, aby pracoval za špatnou mzdu a nulové uznání, asi nebude žádný Clarence Darrow. Možná ne. Chris ale složil advokátské zkoušky teprve před dvěma lety a rukama mu prošlo víc soudních případů než většině právníků se soukromou praxí za celou kariéru. Kromě toho veřejní obhájci jsou v domlouvání podmínek pro ztracené případy, jako je tenhle, opravdu nejlepší. Znají prokurátory – ty drsné, na které je lepší dát si pozor, citlivky zmanipulovatelné dojemným příběhem i lemply, kteří ani nepostřehnou, že jim něco podstrkujete.

„Jestli máte prachy, můžete si najmout, jakého právníka chcete,“ řekne Chris. „V opačném případě jsem tu já.“

Klient na Chrisa upírá oči, zorničky má i po noci strávené pod zámkem velké jako talíře. „Beru tu dohodu,“ odpoví.

Vrátí se strážný a odvede vyplašeného muže. Chris se podívá do telefonu, jaký smutný případ má na programu teď.

Okamžitě se mu rozbuší srdce, když v okně se zprávami zahlédne titulek: BRUTÁLNÍ VRAŽDA NÁCTILETÝCH PRACOVNIC ZMRZLINÁRNY V LINDENU, JEDINÁ PŘEŽIVŠÍ.

Chris cítí, jak mu do krku stoupají žaludeční šťávy. Motá se mu hlava, jako by snad mohl být sjetý z těsné blízkosti zdrogovaného klienta. Přečte si začátek článku:

Tři pracovnice zmrzlinárny Dairy Creamery v Lindenu byly včera v noci brutálně zavražděny. Celým městem otrásl šok. Těla noční vedoucí Beth Ann Hughesové (18) a dvou dalších pracovnic, obou nezletilých, byla podle vyjádření policie nalezena po půlnoci v provozně na Elizabeth Avenue. Čtvrtá oběť, zákaznice, útok přežila a je v tuto chvíli hospitalizovaná ve stabilizovaném stavu. Podobný útok

se v Lindenu odehrál před patnácti lety na silvestra ve videopůjčovně Blockbuster. . .

Chris nepřítomně zírá na potlučený stůl a v duchu se vrací do té noci; tehdy Chris seděl doma u podobně potlučeného stolu a sledoval, jak se jeho starší brácha Vince snaží na plotně co nejrychleji dovařit instantní sýrové těstoviny.

„Kdes byl?“ zeptá se Chris staršího bráchy. Je skoro deset pryč. Vince zrovna přiběhl domů a hned začal řinčet nádobím. Na pánvi syčí kus mletého roštěnce.

Vince se ohlédne a nadzdvihne obočí.

Chrisovi se rozzáří oči. „S holkou?“ Chrisovi je dvanáct, opač-né pohlaví ho fascinuje a zároveň mate.

Vince do pánve nasype prášek a těstoviny.

„Ne jen tak s ledajakou.“

„Je to kočka?“

Vince se obrátí a rozzlobeně ho probodne pohledem. „Co jsem ti říkal o respektu? Chceš snad být jako *on*?“ To Chrisovi připomíná často. Že ani jeden nesmí skončit jako jejich otec. Muž, který nejdřív rozdává rány a až pak se ptá. A kvůli kterému matka utekla z domu.

Chris se zamračí. Svého staršího bráchu, který má v sobě hodně mladistvé moudrosti, i když bokem prodává trávu, nerad zklamává.

Vince řekne: „Ona – neumím to vysvětlit. Víš, jak si říkáme, že se musíme dostat z tohoto srabu?“

Chris přikývne. Vince tomu říká *nirvána*. Jako název té kapely. Proto taky tak prožívá, jestli má Chris dobré známky.

„Už jsi dostal známku za ten čtenářský deník?“ zajímá se Vince s přimhouřenýma očima.

„Až po prázdninách,“ odpoví Chris.

„No, každopádně jak mluvím o tom novém životě, který s tím svým mozkiem budeš mít: přesně tak mi ona voní.“

„Voní?“ řekne Chris a zkrabatí obličej.

„To se jenom tak...“

Rozletí se vchodové dveře a Vince pospíchá, aby šedivou břečku nandal na talíř. Ode dveří to zavane kořalkou, a když táta vidí, že večeře není na stole, jeho obličej potemní. Otec pracuje ve skladech, kousek od lindenské čistírny odpadních vod. Směnu má od osmi do osmi, potom nasává v baru, dokud nedostane hlad. Očekává, že na něj bude čekat teplé jídlo, jinak někdo dostane řemenem. Platí to i na silvestra.

Táta si sedne a židle na rozpraskaném linoleu hlasitě zavrže. Vince před něj položí večeři a zamíří ke dřezu, aby natočil sklenici vody, když vtom po něm táta mrští plný talíř. Jakmile Vince zasáhne zezadu do hlavy, roztříští se o podlahu a mleté hovězí i slizovitá omáčka se rozprsknou po celé kuchyni.

Vince se otočí, oči navrch hlavy, ale vážně zraněný není. „Proč jsi...“

Otec je rázem na nohou. Vrazí Vincovi pěsti do břicha.

„Moc soli, ty vole!“

Chris se začne zvedat ze židle, aby bratra bránil, nebo se aspoň ujistil, že je v pořádku. I když se ale Vince svíjí bolestí na podlaze, instinktivně vzhledne, podívá se na Chrise a nepatrně zavrtí hlavou. *Nedělej to.*

Otec se odpotácí do obývacího pokoje.

Chris přiběhne ke staršímu bráchovi. „Jsi v pořádku?“

Vince se postaví, sáhne si na temeno hlavy a potom zkoumá směs červené a hnědé barvy na svých prstech. Smutně se na Chrise usměje. „Doufal jsem, že sůl překryje chuť těch plivanců.“

Chris se taky usměje.

Vince se podívá bratrovi do očí a řekne: „Slib mi, že si nepokazíš známky, vypadneš odsud a už se neohlédneš. Jeho smrad na tobě zůstane navždycky, když to dovolíš. Slib mi, že to nedopustíš.“

„Nirvána,“ řekne Chris. „Slibuju.“

Později té noci Chrise vzbudí zvuk praskajícího dřeva. Slyší křik a těžké kroky, celou spoustu kroků. Chris je přesvědčený, že se k nim domů někdo vloupal.

Běží do Vincova pokoje, ale brácha tam není.

Z obývacího pokoje duní tátův hlas. „Věděl jsem, že seš k ničemu! Přísahám, že lituju dne, kdy ses narodil!“

Chris sebere odvalu a zamíří do obývacího pokoje. Je tam plno mužů v uniformách. Dva z nich stojí před otcem, který sedí na gauči a pořád nadává. Vince leží na podlaze obličejem k zemi, do zad se mu zarývá koleno policisty, který mu hrubě nasazuje pouta.

Zvednou Vince na nohy, jedno oko má tak oteklé, že ho skoro nemůže otevřít, a z pusy mu teče krev.

Chrise zachvátí děs a zmatek. To všechno kvůli prodávání trávy?

Policisté Vince vyvlečou ven. Nechají za sebou rozbité dveře a otce, který si vztek kvůli škodě vybije na Chrisovi.

Vyzvánění telefonu přenese Chrise zpátky do přítomnosti.

Je to paní May. Jeho adoptivní matka, které nikdy nezačal říkat *mami*, ale ona si z toho nic nedělá. Přemýšlí, že ji nechá spadnout do hlasové schránky, ale není obvyklé, aby mu volala, když pracuje. Mohlo by se to týkat Clinta, jeho adoptivního otce, který trpí zdravotními problémy.

„Christophere, jak se máš, miláčku?“

„Mám se výborně, paní May. Zrovna jsem pracovně ve vězení. Všechno v pořádku.“

„Tady je všechno, jak má být. Zrovna jsem pekla jablečný koláč a vzpomněla si, jak ho máš rád, tak mě napadlo, že zkontroluju svého oblíbence.“

Chris si dá dvě a dvě dohromady a dojde mu, proč doopravdy volá.

„Nevím, jestli jsi viděl zprávy,“ pokračuje a potvrdí tak jeho podezření, „ale došlo k...“

„Ta zmrzlinárna,“ přeruší ji, „jo, četl jsem o tom. Strašná věc.“

„Aha, tak jsi o tom četl. No, říkala jsem si, že se raději ujistím, že jsi v pořádku. Napadlo mě, že by ti to mohlo vyvolat nějaké nepříjemné...“

„Nic mi není.“

Paní May je hodná, milá žena. Po Vincově zatčení jeden ze žalobců, kteří měli případ na starosti – dneska vedoucí prokuratury okresu Union –, vyslychal i Chrise. Zdálo se, že ho spíš než místo pobytu jeho uprchlého staršího bráchy zajímaly Chrisovy modřiny a oteklý ret. Krátce nato Chris skončil v pěstounské péči u paní May a Clint. Clint není jeho pravé jméno, ale paní May s Chrisem mu tak říkají od chvíle, kdy ho Chris přirovnal k mrzoutské postavě z filmu s Clintem Eastwoodem, který spolu viděli.

„Vážně se nic neděje, ale jste hodná, že voláte. Jak je na tom Clint? Cítí se dobře?“

„Vždyť ho znáš. Doktor mu řekl, že se nemá přepínat, tak teď na zahradě staví kůlnu.“

Chris se usměje. „Tak mu to taky řekněte.“

„Snažím se, broučku,“ odpoví. „Vím, že pracuješ, nechám tě.“ Odmlčí se. „Jsi si jistý, že je všechno v pořádku?“

„Naprosto. Uvidíme se zítra, přijdu na večeři.“ Změnili mu život, adoptovali ho, dali mu nové jméno. Teď je Chris Ford. Chlap s rodiči, kteří ho podporují, krásnou přítelkyní a právnickým titulem z Kolumbijské univerzity. Jednou týdně s nimi povečeřet je to nejmenší, co pro ně může udělat. Nic jiného po něm paní May ani nikdy nepožadovala.

„Těším se,“ ukončí hovor paní May.

Chris se rozhlédne po ponuré konferenční místnosti.

Jsi si jistý, že je všechno v pořádku?

Moc jistý si tedy není.

ŠESTÁ KAPITOLA

KELLEROVÁ

„Návrat marnotratné dcery.“

Kellerová se usměje na Hala Kowalského, vrchního prokurátora okresu Union, který sedí za hromadou papírů u svého stolu v Justičním středisku Andrewa Ruotola.

Nejvýše postavený strážce zákona v okrese se zadívá na její těhotenské břicho a obličej se mu roztáhne do širokého úsměvu. „Panečku, přivedla sis s sebou celou zásahovku.“

„Jak se vede, Hale?“

„Víš moc dobře, že lidí v mém věku je lepší se na tyhle věci neptat.“ Ve skutečnosti nevypadá o moc starší, než když byla Kellerová na vysoké a o letních prázdninách dělala v kanceláři vrchního prokurátora stážistku. Hal vypadá pořád fit, s účesem a chováním mariňáka. Pokyne jí, aby se posadila na židli naproti jeho stolu.

„Když jsem říkal Stanovi, že potřebujeme pomoc od federálů, netušil jsem, že pošle svého nejlepšího člověka.“ Hal je starý kamarád jejího šéfa, zvláštního odpovědného agenta newarského terénního pracoviště. Kellerová má podezření, že díky tomu před pěti lety dostala místo v Newarku – pro čerstvou agentku naprosté terno. Taky si myslí, že proto je teď tady.

„Jak se má Stan?“ zeptá se Hal. „Pořád kolem sebe prská jako starý morous?“

„Ne, začal teď dělat jógu a všechny nás tahá na semináře mindfulness.“

Chvilí si ji prohlíží. „Děláš si randu, že jo?“

Kellerová se zakření.